

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження
у справі за конституційною скаргою Круглова
Миколи Григоровича щодо відповідності Конституції
України (конституційності) окремого положення
підпункту „є“ підпункту 266.2.2 пункту 266.2 статті 266
Податкового кодексу України

м. К и ї в
10 вересня 2019 року
№ 244-2(I)/2019

Справа № 3-240/2019(5462/19)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мельника Миколи Івановича – головуючого, доповідача,
Саца Сергія Володимировича,
Шаптали Наталі Костянтинівни,

розглянула на засіданні питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Круглова Миколи Григоровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремого положення підпункту „є“ підпункту 266.2.2 пункту 266.2 статті 266 Податкового кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Мельника М.І. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Круглов М.Г. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність частині другій статті 3,

частині другій статті 6, статті 8, частинам першій, третій статті 22, частині другій статті 24, частині четвертій статті 41, статті 57 Конституції України (конституційність) окремого положення, а саме: „зокрема виробничі корпуси, цехи, складські приміщення промислових підприємств“, що міститься в підпункті „є“ підпункту 266.2.2 пункту 266.2 статті 266 Податкового кодексу України (далі – Кодекс).

Відповідно до підпункту „є“ підпункту 266.2.2 пункту 266.2 статті 266 Кодексу не є об'єктом оподаткування будівлі промисловості, зокрема виробничі корпуси, цехи, складські приміщення промислових підприємств.

З аналізу змісту конституційної скарги та долучених до неї копій судових рішень вбачається таке.

Круглов М.Г. як власник зернопереробного комплексу у 2017 та 2018 роках отримував податкові повідомлення – рішення зі сплати податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки.

Черкаський окружний адміністративний суд постановою від 28 листопада 2017 року, залишеною без змін постановою Київського апеляційного адміністративного суду від 15 березня 2018 року, визнав протиправним та скасував податкове повідомлення – рішення від 20 червня 2017 року № 24257-13, дійшовши висновку, що належні Круглову М.Г. нежитлові приміщення мають ознаки будівель промисловості, а тому відповідно до підпункту „є“ підпункту 266.2.2 пункту 266.2 статті 266 Кодексу не є об'єктом оподаткування податком на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки.

Черкаський окружний адміністративний суд у рішенні від 14 лютого 2019 року, залишеному без змін постановою Шостого апеляційного адміністративного суду від 11 червня 2019 року, дійшов висновку, що зернопереробний комплекс „відноситься до будівель промисловості“, однак належить на праві власності Круглову М.Г. як фізичній особі, пільги щодо сплати податку на нерухоме майно, передбачені підпунктом „є“ підпункту 266.2.2 пункту 266.2 статті 266 Кодексу, на нього не розповсюджуються; податкове повідомлення – рішення від 17 серпня 2018 року № 0464441-1307-2301 на суму 14 638,40 грн законне і скасуванню не підлягає.

Верховний Суд ухвалою від 18 липня 2019 року відмовив у відкритті касаційного провадження за касаційною скаргою Круглова М.Г. на рішення Черкаського окружного адміністративного суду від 14 лютого 2019 року, постанову Шостого апеляційного адміністративного суду від 11 червня 2019 року, оскільки оскаржувані судові рішення прийняті у справі незначної складності і відповідно до пункту 2 частини п'ятої статті 328 Кодексу адміністративного судочинства України не підлягають касаційному оскарженню. Верховний Суд в ухвалі вказав, що єдиним доводом Круглова М.Г. є відсутність єдиної судової практики стосовно наявності у нього як у власника нежитлових будівель промислового призначення пільг зі сплати податку на нерухоме майно, закріплених у підпункті „є“ підпункту 266.2.2 пункту 266.2 статті 266 Кодексу, та зазначив, що „зі змісту оскаржуваних рішень вбачається, що суди попередніх інстанцій, відмовляючи у задоволенні позовних вимог Круглова М.Г. керувалися сталою правовою позицією Верховного Суду з даного питання“.

Суб'єкт права на конституційну скаргу стверджує, що оспорюваним положенням Кодексу його „поставлено у нерівні умови для його застосування фізичними та юридичними особами, що є порушенням моїх конституційних прав (стаття 22 та частина перша, друга статті 24 Конституції України) та сприятливими для органів державної влади при винесенні незаконних рішень та нарахуванні податків (частина друга статті 6 Конституції України)“.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

2.1. Згідно з Конституцією України до повноважень Конституційного Суду України належить вирішення питань про відповідність Конституції України (конституційність), зокрема, законів (пункт 1 частини першої статті 150); Конституційний Суд України вирішує питання про відповідність Конституції України (конституційність) закону України за конституційною

скаргою особи, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України суперечить Конституції України (стаття 151¹).

Необхідність перевірки на відповідність Конституції України окремого положення підпункту „є“ підпункту 266.2.2 пункту 266.2 статті 266 Кодексу „в контексті відсутності однозначності та беззаперечного визначення її змісту“ автор клопотання пояснює тим, що „неоднозначні судові рішення щодо мене і не тільки - містять різне його трактування чим порушують Основний Закон“, та зазначає, що „судами загальної юрисдикції по подібних ситуаціях виносяться неоднозначні рішення“. Тобто Круглов М.Г. порушує перед Конституційним Судом України питання правозастосування, а саме застосування судами оспорюваного положення Кодексу.

Конституційний Суд України неодноразово наголошував, що вирішення питань застосування судами законів України не належить до його компетенції; правозастосовна діяльність, яка полягає в індивідуалізації правових норм щодо конкретних суб'єктів і конкретних випадків, тобто в установленні фактичних обставин справи і підборі правових норм, які відповідають цим обставинам, є складовою правозастосування і не належить до повноважень Конституційного Суду України (ухвали Конституційного Суду України від 31 березня 2010 року № 15-у/2010, від 3 липня 2014 року № 73-у/2014, від 24 лютого 2016 року № 14-у/2016, ухвали Другого сенату Конституційного Суду України від 6 червня 2018 року № 15-у(II)/2018, від 26 червня 2018 року № 23-у(II)/2018).

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 2 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі.

2.2. Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначається обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування

закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Порушуючи питання про невідповідність окремого положення підпункту „є“ підпункту 266.2.2 пункту 266.2 статті 266 Кодексу частині другій статті 3, частині другій статті 6, статті 8, частинам першій, третій статті 22, частині другій статті 24, частині четвертій статті 41, статті 57 Конституції України, автор клопотання наводить положення Кодексу, Основного Закону України, Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, юридичні позиції Конституційного Суду України, практику Європейського суду з прав людини. Однак таке цитування без наведення аргументів невідповідності Конституції України оспорюваного положення Кодексу не є обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності (ухвали Великої палати Конституційного Суду України від 24 травня 2018 року № 23-у/2018, від 24 травня 2018 року № 24-у/2018, від 31 травня 2018 року № 27-у/2018, від 7 червня 2018 року № 34-у/2018).

Стверджуючи про неконституційність оспорюваного положення Кодексу, суб'єкт права на конституційну скаргу аналізує судові рішення у своїх справах, дає їм оцінку, посилається на неоднакову судову практику, висловлює незгоду з результатами правозастосування у його справі. З аналізу змісту конституційної скарги випливає, що Круглов М.Г. фактично не погоджується з рішенням Черкаського окружного адміністративного суду від 14 лютого 2019 року та постановою Шостого апеляційного адміністративного суду від 11 червня 2019 року. Однак незгода з судовими рішеннями не може вважатися обґрунтуванням неконституційності оспорюваного положення Кодексу (ухвали Другого сенату Конституційного Суду України від 6 червня 2018 року № 17-у(II)/2018, від 6 червня 2018 року № 18-у(II)/2018).

Отже, суб'єкт права на конституційну скаргу не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Круглова Миколи Григоровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремого положення підпункту „є“ підпункту 266.2.2 пункту 266.2 статті 266 Податкового кодексу України на підставі пунктів 2, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі; неприйнятність конституційної скарги.

2. Ця Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**